

Άννα ΑΦΕΝΤΟΥΛΙΔΟΥ*

Το φόρεμα του πέπλου¹

Τώρα ποθούσε δυνατά ένα πέπλο. Της έλειπε ένα αραχνοϋφαντο πέπλο. Σαν της νεράιδας ή της νύφης. Ποτέ δεν ντύθηκε νεράίδα κι ας τις λάτρευσε. Η μαμά επέμενε πως της πήγαινε καλύτερα η πριγκίπισσα. Νυφικό δεν καταδέχθηκε να φορέσει. Αντισυμβατική. Χωρίς απολογίες. Γιατί άλλωστε; Ήθελε λοιπόν ένα πέπλο. Ηχηρή η σιωπή του να κραυγάζει την απουσία.

Το μαγαζί μικρό. Τόπια υφάσματα ως το ταβάνι. Το άγχος της επιλογής. Λεπτό μεταξωτό ύφασμα. Γλιστράει το σώμα. Ύπουλος ο πόθος θα τρυπώσει. Πικρά τα χείλη από την γλυκερή γεύση της παραίστησης.

Σκυθρωπός ο άντρας κρατά τον ξύλινο χάρακα του μέτρου. Ο πανικός του υπολογισμού. Πόση δαντέλα θα καλύψει την απόσταση; Μια μικρή ψαλιδιά στην άκρη. Πιάνει τις δύο γωνίες και το σχίζει ολόισια κάτω, ώσπου να αποχωριστεί οριστικά από το υπόλοιπο. Ο πνιγμός της απόφασης. Επομένως, δεν υπάρχει επιστροφή. Απομένουν μόνο οι λεπτομέρειες. Φερμουάρ, σειρήτια και ξώραφα. Κρυφό το στρίφωμα. Κομμένα τα ξέφτια. Ω, θα είναι υπέροχη στην ύστατη πρόβα του τέλους.

Με το βολάν του πέπλου της θα τον σαγηνεύσει. Γυμνός κι αμέριμνος θα δεχτεί το χάδι της. Θα τον τυλίξει απαλά με το ζεστό ψέμα της φόδρας της. Ούτε που θα το νιώσει, όταν θα ξεσκίζει σιγά-σιγά τις σάρκες του.

Λευκό αφράτο πάπλωμα το όνειρο στο κρεβάτι της. Θα κοιμάται δίπλα της χαμογελώντας. Μόλις βαρύνει επιτέλους η ανάσα του, θα γίνει δικός της. Δεν θα μπορέσει πια να ξυπνήσει. Το πρωί θα τον σηκώσει μια υγρή ανατριχίλα. Θα τραβήξει το σκέπασμα. Μια τεράστια κόκκινη κηλίδα. Όλος ο κόσμος ένα κόκκινο. Ούτε τόπος ούτε χρόνος. Μόνο ένα κόκκινο σημάδι, ελάχιστη κουκίδα στο νέο της σύμπαν. Αστρική ύλη του ανέφικτου το ανασυνθέτει ξανά από την αρχή. Η πόρτα κλείνει αργά πίσω της. Κανείς δεν άκουσε το κλειδί που έστριβε ουρλιάζοντας τη σιωπή της εκδίκησης. Υγρό το πυρ του πάθους ρέει μαζί με τα τελευταία της ίχνη.

* Η Άννα Αφεντουλίδου είναι φιλόλογος στο 1^ο Γυμνάσιο Πρέβεζας.

¹ Η παρούσα επιλογή περιέχεται στην πρώτη ποιητική συλλογή της συγγραφέως με τίτλο *Ελλείπον σημείο*, εκδόσεις Πανδώρα, Αθήνα 2010.

Οικογενειακή αυτοβιογραφία σε τρία μέρη

1

Κάθε σπίτι και η ιστορία του
 Σκουριασμένα κάγκελα
 υδρορροή που μαύρισε τον τοίχο
 παγωμένη γλάστρα
 ριγέ άχρωμη κουρτίνα
 Η μπλε πετσέτα κουράζει τη θύμηση
 Στρογγυλή βεράντα κόντρα στον άνεμο
 Φευγαλέα εικόνα κόκκινου σταυρού
 Τ' αυτοκίνητο που πέρασε μακριά στο τζάμι
 Φύσα –
 Μη μ' αφήσεις να χαθώ
 κάτω απ' το βάρος
 όσων δε γνώρισα

2

Ο άντρας πλένει τ' αυτοκίνητο
 τσιγάρο κολλημένο στα χείλη
 Ένας λεκές στο αριστερό παπούτσι
 τον τρίβω, τον τρίβω, τον τρίβω
 δε λέει να φύγει
 Πόνος βυθισμένος στο στέρνο
 Κλαδιά μνήμης χαρακώνουν τη θέληση
 Θύσανοι λευκοί
 σωρείτες ψυχής
 ταξιδεύουν στο πέλαγος
 Η ποίηση είναι η αυτοτιμωρία μου
 Φόβος μήπως ειπωθούν όσα δεν πρέπει
 Ο πανικός της επιλογής
 – μπροστά του σκορπίζουν οι λέξεις

3

Το παιδί – λυδία λίθος
σε κάνει να λες
τα σύκα σύκα και τη σκάφη σκάφη
Κλείνεις την πόρτα
Κλειδώνεις έξω τα τέρατα
Ανάβεις το φως
Όλα γνώριμα ζεστά και φωτεινά
Ένα ποτήρι γάλα
Το νερό βράζει στην κατσαρόλα
Στεναγμός
Ας κοιμηθούμε τώρα
Καληνύχτα